

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **EL NIÑO BEVERAGES, a. s.**, se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1, zast. Mgr. Vladimírem Trnavským, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo nám. 6/5, Karviná - Fryštát, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 20. 10. 2010, sp. zn. 1633/09-177500-032, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2014, čj. 9 Af 59/2010-167,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2014, čj. 9 Af 59/2010-167, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 6. 8. 2010, čj. 22542/2010 177500-021 a rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 20. 10. 2010, sp. zn. 1633/09-177500-032 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 22 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vladimíra Trnavského, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Na podnět společnosti Duracell Batteries BVBA ze dne 23. 1. 2009 Celní úřad Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) zahájil okamžitou kontrolu skladových prostor společnosti Interhoek, s. r. o. Zjistil, že v těchto prostorech žalobkyně skladovala celkem 185 941 kusů plechovek energetických nápojů s označením „DURACELL“. Měl za to, že kontrolované zboží porušuje některá práva duševního vlastnictví dle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a proto jej téhož dne zadržel.

[2] Dne 23. 3. 2009 správní orgán I. stupně zahájil navazující řízení o správním deliktu. Poté řízení o správním deliktu přerušil a vyčkal rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci prohlášení slovní ochranné známky č. 288416 společnosti EL NIÑO, a. s. ve znění „DURACELL“ a kombinované ochranné známky č. 292152 též společnosti ve znění „DURACELL ENERGY DRINK +“ (obě zapsané pro třídy 5, 32 a 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb), jež užívala žalobkyně, za neplatné. Úřad průmyslového vlastnictví správnímu orgánu I. stupně dne 27. 8. 2009 sdělil, že rozhodnutími ze dne 27. 7. 2009 byly výše specifikované ochranné známky prohlášeny za neplatné s účinky *ex tunc* a dne 30. 10. 2009 mu pak oznámil, že dne 16. 10. 2009 předseda Úřadu zamítl rozklady proti těmto rozhodnutím a prohlášení těchto ochranných známek za neplatné tak nabylo právní moc. V návaznosti na to správní orgán I. stupně nejprve řízení o správním deliktu opět zahájil, a poté rozhodnutím ze dne 6. 8. 2010 konstatoval, že výše specifikované zboží je ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, padělkem. Dovodil, že skladováním tohoto zboží za účelem prodeje žalobkyně porušila § 24 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 4 odst. 3 a § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Proto správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu užití nekalých obchodních praktik a dle § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele jí uložil pokutu ve výši 1 000 000 Kč; žalobkyni rovněž uložil sankci propadnutí zboží dle § 28a odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví. Žalobkyně se odvolala, žalovaný její odvolání posléze zamítl. Rozhodnutí žalovaného o odvolání nabylo právní moci 8. 11. 2010.

[3] Žalobkyně podala správní žalobu, kterou městský soud zamítl. Městský soud se mj. vyjádřil k vlivu prohlášení ochranných známek za neplatné s účinky *ex tunc* na odpovědnost žalobkyně za výše specifikovaný správní delikt. Konstatoval, že žalobkyně nemohla být v den vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (6. 8. 2010) v dobré víře v oprávněné užívání těchto ochranných známek, neboť tyto byly prohlášeny za neplatné již dne 27. 7. 2009.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti v záhlaví cit. rozsudku kasační stížnost. Upozorňuje, že logickým předpokladem odpovědnosti za správní delikt je protiprávní jednání. Stěžovatelka však tvrdí, že nejednala v rozporu s právem, protože nevyužívala starší ochrannou známku společnosti Duracell Batteries BVBA, ale ochrannou známku společnosti EL NIÑO, která byla Úřadem průmyslového vlastnictví rovněž do rejstříku ochranných známek zapsána. Ani žalovaný, ani městský soud se prý řádně

pokračování

nevypořádali s tím, že v den celní kontroly existovali dva oprávnění vlastníci totožných ochranných známek. Městský soud poukázal, že stěžovatelka nemohla ke dni vydání rozhodnutí celních orgánů mít dobrou víru v užívání ochranné známky „DURACELL“ a „DURACELL ENERGY DRINK +“, neboť tato byla prohlášena za neplatnou s účinky *ex tunc*. Stěžovatelka nicméně tvrdí, že až do momentu, kdy jí Městský soud v Praze předběžným opatřením uložil, aby neuváděla své zboží na trh, oprávněně a na základě licenční smlouvy využívala ochrannou známku společnosti EL NIÑO zapsanou pro třídy výrobků a služeb 5, 32 a 33 niceského třídění. Realizovala tak své subjektivní právo.

[5] Za situace, kdy Úřad průmyslového vlastnictví prohlásil ochrannou známku společnosti EL NIÑO za od počátku neplatnou, nemohly celní orgány dovodit, že žalobkyně porušovala práva vlastníka podobné, či shodné ochranné známky, která ve výsledku vymazána nebyla. Stěžovatelce nemůže být připsána vina za to, že Úřad průmyslového vlastnictví zaevidoval více totožných ochranných známek. Společnost EL NIÑO v dobré víře užívala práva z jí zapsaných známek, které na základě licenční smlouvy v dobré víře užívala i stěžovatelka. Protože si celní orgány byly vědomy toho, že totožné ochranné známky mají zaevidované dva vlastníci, vyčkaly, dokud Úřad průmyslového vlastnictví prohlásí jednu z těchto známek za neplatnou, aby následně rozhodly, že zboží stěžovatelky bylo od počátku padělkem. Jakkoli celní orgány věděly, že existuje více vlastníků ochranných známek, jednaly tak, jako by od počátku existoval pouze jeden z těchto vlastníků. Dle jejich závěrů tedy bylo toto zboží od počátku padělkem, tj. i v době před výmazem ochranných známek společnosti EL NIÑO. Celní orgánům však nepřísluší rozhodovat o tom, která známka má „lepší právo“.

[6] Stěžovatelka po právu užívala ochranné známky společnosti EL NIÑO, které v době tohoto užívání byly zapsány v rejstříku ochranných známek. V této době tak rozhodně neužívala ochrannou známku společnosti Duracell Batteries BVBA. Jelikož je nutné předpoklady odpovědnosti za správní delikt vztahovat k době, kdy je tento delikt páčán, v této době stěžovatelka nepáchala žádný správní delikt. Žalovaný i městský soud pochybily, pokud rozhodly, že žalobkyně využívala klamavých obchodních praktik ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Zboží bylo v době prohlášení ochranných známek společnosti EL NIÑO za neplatné celními orgány zadrženo, v této době s ním nemohlo být manipulováno a tudíž posléze nemohlo být ani považováno za klamavou obchodní praktiku.

[7] K výzvě soudu žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a jeho vyjádření k žalobě ze dne 27. 4. 2011. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že ve věcech energetických nápojů značky „DURACELL“ obecné soudy i soud ústavní již několikrát rozhodovaly. Konkrétně již vyřešily otázku porušení práv z ochranné známky společnosti Duracell Batteries BVBA i otázku, zda jednání společnosti EL NIÑO BEVERAGES naplňovalo znaky nekalé soutěže (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2013, čj. 23 Cdo 2662/2012-640). V režimu správního soudnictví se pak rozhodovalo o zákonnosti výmazu ochranných známek společnosti EL NIÑO, a. s. (zákonnost výmazu slovní ochranné známky č. 288416 ve znění „DURACELL“ byla potvrzena rozsudkem NSS ze dne 25. 7. 2013, čj. 9 As 123/2012-136; zákonnost výmazu kombinované ochranné známky č. 292152 ve znění „DURACELL ENERGY DRINK +“ zdejší soud potvrdil rozsudkem ze dne 10. 10. 2013, čj. 9 As 122/2012-135).

[11] V nyní posuzované věci je nesporné, že stěžovatelka ke dni 23. 1. 2009 skladovala celkem 185 941 kusů plechovek energetických nápojů s označením „DURACELL“. Klíčovou otázkou tohoto případu je, zda stěžovatelka mohla být potrestána za správní delikt spočívající ve skladování padělků [§ 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele], a tím tedy užití nekalých obchodních praktik [§ 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona], ačkoliv v době údajného páchaní deliktu na základě licenční smlouvy užívala jiné tehdy řádně zapsané ochranné známky. Jinak řečeno, mohla vůči stěžovateli být vyvozena správněprávní sankce i v situaci, kdy své obchodní činnosti vykonávala v mezích tehdy platného rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví?

[12] Ke kořenům známkového práva se vyjádřil Nejvyšší správní soud, když vyslovil, že „[p]odstata ochranné známky je založena zejména na principu výhradní ochrany, který spočívá v tom, že zápisem ochranné známky do rejstříku vzniká výlučné právo vlastníka ochranné známky tuto známku užívat ve spojení s výrobky a službami, pro které byla zapsána. Tomuto právu vlastníka ochranné známky pak odpovídá povinnost jiných subjektů zdržet se jakýchkoli zásahů do práva k zaregistrované ochranné známce, tedy mimo jiné i zákaz užívat v obchodním styku shodná nebo podobná označení pro shodné nebo podobné výrobky a služby bez souhlasu vlastníka ochranné známky“ (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2007 čj. 7 As 42/2007-94, č. 1758/2009 Sb. NSS).

[13] Jelikož Úřad průmyslového vlastnictví nemusí při zpracovávání přihlášky ochranné známky nad rámec zjevné kolize přihlašované ochranné známky se známkou starší zkoumat, zda přihlašovaná známka byla podaná v dobré víře [§ 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách], může dojít k zapsání známky, která neměla vůbec být zapsána. Dle § 32 odst. 1 téhož zákona pak „[ú]řad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6“. Dle § 32 odst. 4 se na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, hledí, jako by nikdy nebyla zapsána. Ochranné známky, které stěžovatelka při své obchodní činnosti využívala, byly prohlášeny za neplatné s účinky *ex tunc*. Tato rozhodnutí nabyla po rozhodnutí předsedu Úřadu průmyslového vlastnictví o rozkladu právní moci (viz i rozsudky NSS již cit. v bodě [10] shora).

pokračování

[14] Dle § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele se padělkem rozumí výrobek nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, *včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.)*. Dle § 5 odst. 2 téhož zákona se *[z]a klamavou obchodní praktiku považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku* (zvýrazněno NSS). Dle § 4 odst. 3 platí, že *[u]žívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky*. Konečně dle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona se *[v]ýrobce, dovozce, vývozce, dodavatel nebo prodávající dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik*.

[15] Základním předpokladem vzniku správněprávní odpovědnosti je porušení právní povinnosti, tj. *protiprávnost jednání*. Chybí-li v momentu jednání údajného delikventa některý ze znaků protiprávnosti (např. pokud jednání delikventa není přesně subsumovatelné pod skutkovou podstatu deliktu, tj. zákon toto jednání nesankcionuje, jednání je pravomocným rozhodnutím správního orgánu dovolené, atp.), nelze odpovědnost za správní delikt vyvozovat.

[16] Jednání stěžovatelky je nutné posuzovat právě touto optikou vzniku odpovědnosti za správní delikt. Jelikož je pro vznik odpovědnosti dle zákona o ochraně spotřebitele třeba, aby bylo označení chráněné ochrannou známkou užíváno bez souhlasu jejího majitele, a aby tímto užíváním delikvent porušil práva majitele ochranné známky podle zákona o ochranných známkách [§ 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele], stěžovatelka nemohla být za své jednání odpovědna. Ke dni, kdy bylo zjištěno spáchání správního deliktu žalobkyní (kontrola ze dne 23. 1. 2009), žalobkyně oprávněně užívala práva z ochranných známek č. 288416 společnosti EL NIÑO ve znění „DURACELL“ a č. 292152 též společnosti ve znění „DURACELL ENERGY DRINK +“, jejichž vlastníkem byla společnost EL NIÑO. Skladované zboží proto nemohlo v této době vykazovat znaky padělku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele. Její jednání bylo *tehdy* dovolené, neboť na základě licence užívala *tehdy* řádně zapsané ochranné známky (a to na základě souhlasu majitele ochranné známky). Na tom nemůže nic změnit ani prohlášení těchto ochranných známek za neplatné s účinky *ex tunc*.

[17] Smyslem správního řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou (§ 32 zákona o ochranných známkách) je napravit nesoulad v těch právních vztazích, v nichž je za ochrannou známkou považované označení, které nemá a nesplňuje předpoklady, aby bylo tímto způsobem zákonem chráněné. Hlavním účelem institutu prohlášení ochranné známky za neplatnou je tedy náprava údajů zapsaných ve veřejném rejstříku do takového stavu, aby tyto údaje, pro účely soukromoprávních sporů pramenících z nekalosoutěžního jednání, zrcadlily realitu práv duševního vlastnictví. Účel tohoto institutu ovšem nelze naplňovat tím, že osoba, jejíž ochranná známka byla prohlášena za neplatnou s účinky *ex*

tunc, bude vedle odpovědnosti soukromoprávní nést správní odpovědnost za to, že *v době před prohlášením neplatnosti* užívala později zneplatněné známky.

[18] Za situace, kdy stěžovatelka ochrannou známku užívala v souladu s právem, nelze zpětně, po zrušení ochranné známky s účinky *ex tunc*, v rovině trestního práva správního deklarovat, že práva užívala v rozporu se zákonem. Takový postup by jednak odporoval snaze o důvěru subjektů práv v systém práva, jednak by tím došlo k narušení ústavního zákazu retroaktivity při trestání. Jelikož stěžovatelka v době, kdy ochranné známky užívala, vycházela z presumpce správnosti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, nemohla být později, a to až po zrušení tohoto rozhodnutí, v režimu správního práva trestního za své jednání sankciovaná. Pro řádné fungování materiálního právního státu, garantovaného čl. 1 Ústavy, je totiž potřebné zajistit ochranu oprávněné důvěry v právní řád i správně právní akty, na jeho základě vydané, neboť „ústavní princip právního státu předpokládá, že se stát vůči občanům chová v souladu s povinnostmi, které sám sobě stanovil, přičemž občan na základě principu právní jistoty má právo spolehnout se na věrohodnost státu při plnění jeho závazků“ [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2001, sp. zn. I. ÚS 535/2000 (N 193/24 SbNU 449); srov. také nálezy ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01 (N 117/31 SbNU 57); stejný přístup ostatně hájí i NSS v rozsudku ze dne 13. 5. 2004, čj. 1 As 9/2003-90, č. 360/2004 Sb. NSS].

[19] Realizace správním orgánem potvrzených práv, i když tato byla později s účinky *ex tunc* prohlášena za neplatná, nemůže být podkladem k vyvození odpovědnosti podle správního práva trestního. Takové chápání správního práva trestního by přímo odporovalo zákazu retroaktivity při výkladu jeho ustanovení. Také Ústavní soud zdůraznil, že nejen retroaktivita, ale i retroaktivní výklad právních norem je z pohledu požadavků čl. 1 Ústavy nepřijatelný, neboť obě kolidují s principem právní jistoty a ochrany důvěry osob v právo [srov. např. nálezy ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94 (N 30/3 SbNU 227) a ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09 (N 35/56 SbNU 391)].

[20] Ačkoliv lze rozumět snaze celních úřadů chránit spotřebitele před nekalými obchodními praktikami, nelze, zejména s ohledem na výše řečené, připustit, aby celní orgány postihovaly i ty subjekty, které využívaly zapsaných ochranných známek, jež byly posléze z důvodu kolize s jinou ochrannou známkou vymazány. Taková výkladová konstrukce nenachází přímý odraz ani v důvodové zprávě zákona, jímž byla definice padělky (viz bod [14] shora), jakožto zakázaného jevu, vložena do zákona o ochraně spotřebitele. Zjevným účelem, který vedl zákonodárce ke schválení této úpravy, byla v roce 2000 nutnost reagovat na akutní zvýšení dovozu zboží, jež nerespektovalo práva duševního vlastnictví a rovněž i nutnost zabezpečit, aby Česká republika respektovala své mezinárodní závazky směřující k ochraně těchto práv. Z důvodové zprávy, ani z jiných zdrojů není patrné, že by delikt nekalých obchodních praktik založený na výrobě, skladování a prodeji padělek měl sankcionovat i osoby, jimž byla jejich ochranná známka s účinky *ex tunc* vymazána (sněmovní tisk 496/0, III. volební období). Takové působení této normy je nezamýšleným, a současně velice negativním důsledkem jejího prostého jazykového výkladu.

[21] Situaci stěžovatelky je tedy nutné odlišit od standardní situace, kdy se deliktní odpovědnost za neoprávněné užívání chráněného označení, nabízení, prodej nebo skladování zboží za tímto účelem uplatňuje. Osoby, které takto nakládají s padělaným

pokračování

zbožím, ostatně od počátku vědomě a bez souhlasu vlastníka ochranné známky jeho chráněné označení využívají. Delikttní odpovědnost související se skladováním, distribucí a nabídkou padělků, ale také i nedovolených napodobenin, atp., se aktivuje právě za situace, kdy delikvent bez další legalizace svého označení neoprávněně využívá ochranné známky jiného (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 9 As 49/2013-44, *DEICHMANN-OBUV*; ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 As 69/2013-41, *DEICHMANN-OBUV*; nebo ze dne 31. 3. 2014, čj. 4 As 112/2013-104, *KIK textil a Non-Food*). V případě stěžovatelky by tomu tak bylo až za situace, kdy by ochranné známky používala i po pravomocném výmazu jí užívané ochranné známky.

[22] Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně trestní právo označil jako prostředek *ultima ratio*, tedy právo, jehož prostředky mají a musejí být užívány tehdy a jen tehdy, pokud užití jiných prostředků právního řádu nepřichází v úvahu nebo je zjevně neúčelné [nález ze dne 12. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 69/06 (N 186/43 SbNU 129)]. Nejvyšší správní soud se s tímto chápáním plně ztotožnil, a to např. v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 1 As 11/2008-59, č. 1639/2008 Sb. NSS. Pokud je tedy určitý právní problém možno uspokojivě vyřešit jinými než trestněprávními prostředky (v širším slova smyslu), není z hlediska ústavnosti přípustné, aby byla táž věc podrobena správní represi. Jinak dochází k hypertrofii správněprávní represe za akty a činy, které dostatečné intenzity porušení správního práva nedosahují. Nabourává se tak subsidiarita správněprávní represe. Správní právo trestní není určeno k řešení sporu, který je ve svých základech sporem soukromoprávním, a tedy sporem vlastníka starší ochranné známky společnosti Duracell Batteries BVBA a uživatele stejného označení *v rozhodné době* zapsaného pod jinou ochrannou známkou, tj. stěžovatelky. Správní právo trestní zcela jistě není v tomto případě vhodným nástrojem k regulaci vzniklých právních sporů mezi dvěma vlastníky ochranných známek, neboť nemůže suplovat úlohu práva soukromého (např. nástroje práva regulujícího nekalou soutěž, určujícího náhradu škody, nebo např. výši bezdůvodného obohacení).

[23] Stěžejní kasační námitka je tedy důvodná, projednání ostatních námitek je nadbytečné. Jen pro pořádek nicméně Nejvyšší správní soud upozorňuje na nesprávnou úvahu městského soudu, podle něhož licenční smlouva mezi stěžovatelkou a majitelkou později zrušených ochranných známek, společností EL NIÑO, nebyla zapsaná do veřejného rejstříku, pročez neměla žádné účinky vůči třetím osobám. K tomu uvádí zdejší soud následující. Podle § 18 odst. 3 zákona o ochranných známkách nabývá licenční smlouva účinnosti vůči třetím osobám zápisem do rejstříku ochranných známek. Licenční smlouva je institutem soukromého práva a pro smluvní strany je platná a účinná již dnem ve smlouvě specifikovaným, zpravidla dnem podpisu smlouvy, tedy ještě před zápisem licenční smlouvy do rejstříku ochranných známek (ve vztahu k předešlému zákonu o ochranných známkách srov. rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2005, čj. 7 A 73/2000-100, č. 785/2006 Sb. NSS). Subjekt, jemuž byla udělena licence, je oprávněn po podpisu licenční smlouvy ochrannou známkou užívat. Pokud zákon na tomto místě mluví o třetích osobách, myslí tím především jiné soukromoprávní subjekty. Celní úřady rozhodující ve správním řízení trestním naopak nelze považovat za třetí osoby, vůči kterým by nezapsaná licenční smlouva neměla *žádné* účinky. Jak již bylo pojednáno shora, klíčová byla (v rozhodném období) legalita vlastnictví ochranné známky její majitelkou, která následně umožnila

užívání ochranných známek stěžovatelce. Ta se mohla až do okamžiku, než byly jí užívané ochranné známky zrušeny k tomu příslušným orgánem veřejné moci, ve vztahu k celním úřadům plně opřít o legalitu ochranných známek.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku nezákonnosti rozsudku opodstatněnou, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů těchto řízení. Zdejší soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[26] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce náleží celkem za čtyři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení před podáním žaloby, podání žaloby ze dne 17. 12. 2010, replika k vyjádření žalovaného, účast na soudním jednání dne 16. 4. 2014; § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a to v hodnotě 2100 Kč za každý úkon právní služby učiněný do 31. 12. 2012 (2 úkony), resp. v hodnotě 3100 Kč za každý úkon právní služby učiněný po tomto datu (zbývající 2 úkony), celkem částku 10 400 Kč. Úkon učiněný zástupcem stěžovatelky v řízení před krajským soudem ze dne 29. 4. 2011, spočívající v sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 s. ř. s., by bylo lze považovat za právní úkon podle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 cit. ustanovení advokátního tarifu. Za takový úkon náleží odměna ve výši jedné poloviny. Odměnu za tento úkon však Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřiznal. Tento úkon totiž nelze považovat za důvodně vynaložený náklad řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. za situace, kdy ho stěžovatelka prostřednictvím svého zástupce učinila teprve více jak 4 měsíce po podání samotné žaloby (a více jak 5 měsíců po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného), navíc, zcela zjevně v reakci na výzvu správního orgánu I. stupně k zaplacení nedoplatku stěžovatelky ze dne 12. 4. 2011 (č. l. 119 spisu krajského soudu). Pokud jde o náklady spojené s ústním jednáním, zástupce stěžovatelky se sice jednání před městským soudem účastnil, nicméně, jak plyne ze zvukového záznamu pořízeného během tohoto jednání, soudu sdělil, že náhradu nákladů za cestu na jednání si neúčtuje. Náhrada hotových výdajů pak sestává i z paušální částky 1200 Kč (4 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Při ústním jednání dále městský soud vyzval zástupce stěžovatelky, aby do tří dnů ode dne jednání (tj. 16. 4. 2014) doložil své tvrzení, že je plátcem DPH; zástupce stěžovatelky toto ovšem nedoložil. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu

pokračování

těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl soud tak, že žalovaný je povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 13 600 Kč.

[27] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože zástupce stěžovatelky ani přes výzvu Nejvyššího správního soudu nedoložil (č. l. 22 spisu), že je plátcem DPH, zdejší soud jeho odměnu o DPH nenavýšil. Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8400 Kč.

[28] Sečteno, žalovaný je povinen stěžovatelce k rukám jejího advokáta uhradit náhradu nákladů soudních řízení celkem 22 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu